

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/124/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8208204400
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8208204400.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., v spore žalobcu SPRAVBYT, s.r.o. so sídlom Hurbanova 18, 085 01 Bardejov, IČO: 31683061, zastúpený JUDr. Jozefom Sotoláňom, advokátom so sídlom Južná trieda 1, Košice, proti žalovanej K. N., R.. XX.X.XXXX, D. Ť. XX, XXX XX D., zastúpená JUDr. Jozefom Stašákom, advokátom so sídlom Andraščíkova 3, Bardejov, o zaplatenie 1.716,29 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 2C 18/2009-214 zo dňa 3.4.2017 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok okrem výroku o zamietnutí návrhu na spojenie vecí.

Priznáva žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd návrh na spojenie vecí zamietol. Ďalším výrokom žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Prvoinštančný súd svoje rozhodnutie vydal na základe žaloby, kde sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 1.716,29 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 1.9.2008 a trov konania z dôvodu, že žalovaná ako vlastníčka bytu č. XX na G. ulici č. XX v D., v bloku J. neuhrádza mesačné platby za služby spojené s užívaním bytu.

Prvoinštančný súd vo veci nariadil pojednávanie, vykonal dokazovanie a zistil, že žalobca žiadal zaplatenie mesačných platieb za poskytnuté služby spojené s užívaním bytu v období od júla 2006 do novembra 2006, od januára 2007 do decembra 2007, od februára 2008 do augusta 2008, spolu vo výške 51.705 Sk. Žalovaná uhrádzala platby v spojení s užívaním bytu za roky 2007, 2008, 2009 spoločnosti Spravbyť, s.r.o. Ďalej prvoinštančný súd v súlade s doposiaľ existujúcou súdnou praxou a ustáleným názorom zistil, že žalobca v čase rozhodnom, počas ktorého si uplatňuje nároky na neuhradené mesačné zálohové platby od žalovanej nebol správcom bytového domu J., pretože od 1.1.2005 sa stal správcom Bardbyť, s.r.o. Vlastníci bytov uzatvorili riadnu platnú zmluvu o výkone správy s touto spoločnosťou, ktorá spravuje bytový dom J., v ktorom má byť žalovaná, pričom v súvislosti s predchádzajúcim hlasovaním a výpoveďou zmluvy o výkone správy so spoločnosťou Spravbyť, s.r.o. Bardejov bolo zistené, že žiaden z vlastníkov bytov alebo nebytového priestoru podľa § 14 ods. 4 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov nepodal žalobu na súd o ochranu svojich práv v súvislosti s ukončením zmluvného vzťahu so žalobcom a vypovedaním zmluvy o správe bytov a nebytových priestorov, ktorá bola prijatá na schôdzi vlastníkov bytových a nebytových priestorov dňa 24.6.2004. Tým, že v lehote 15 dní takáto žaloba podaná nebola, ich nárok na ochranu zanikol a v záujme právnej

istoty akékoľvek formálne aj vecné nedostatky predtým prijatých rozhodnutí boli uplynutím prekluzívnej lehoty konvalidované. Takéto rozhodnutia sa považujú za platné a záväzné.

Keďže žalobca v čase rozhodnom, kedy si uplatňoval nároky voči žalovanej, nebol správcom bytového domu, a ani v neskoršom období sa správcom nestal, nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie tejto žaloby.

Prvoinštančný súd vec posúdil podľa ust. § 8a ods. 2, § 8a ods. 3, § 8 ods. 2 a § 14 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z.z., ďalej podľa čl. 2 ods. 2, 3, podľa čl. 8, 11, 15, 17 CSP a § 179 ods. 1 a § 186 ods. 1 CSP. Z hmotného práva aplikoval ust. § 451, § 454, § 488 a § 563 Občianskeho zákonníka. Žalobu zamietol. Prvoinštančný súd o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 O.s.p. Aplikoval ust. § 262 ods. 1, 2 CSP. V konaní bola žalovaná plne úspešnou stranou sporu, preto jej patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti žalobcovi. O výške tejto náhrady rozhodne súd samostatným uznesením.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý namietal rozhodnutie prvoinštančného súdu a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na nové konanie a prejednanie, resp. rozsudok zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalobca namietal rozsudok prvoinštančného súdu v celom rozsahu, avšak svoje námietky sústredil na zamietnutý výrok a výrok súvisiaci, o trovách konania. V odôvodnení odvolania sa žalobca nezaoberal nesúhlasom s výrokom o zamietnutí spojenia tejto veci s iným konaním.

Žalobca v odvolaní tvrdil, že rozhodnutie prvoinštančného súdu nie je náležite odôvodnené, je nepreskúmateľné a nezrozumiteľné, čím bolo porušené základné právo účastníka konania na spravodlivý súdny proces.

Prvoinštančný súd vydal rozsudok nepresvedčivý, čo samo osebe je dôvodom na zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie. Okrem toho prvoinštančný súd sa riadnym spôsobom nevysporiadal s dôkazným bremenom v súvislosti s tvrdením žalovanej, že správcom bytového bloku je Bardbyt. Prvoinštančný súd sa s touto otázkou nevysporiadal a dokonca odmietol aj argument, že oproti stavu vo veci 1C 362/2005 došlo k ďalším zásadným výsluchom ostatných vlastníkov bytov v tomto bloku a iných súdnych konaniach a tiež boli predložené aj ďalšie, dovtedy neznáme dokumenty a listiny do ostatných spisov. V tomto smere všetky návrhy na doplnenie dokazovania boli zamietnuté. Prvoinštančný súd sa vôbec nezaoberal ani rozdielom medzi prezenčnou listinou zo schôdze a súhlasom s výpoveďou, ktorá sa vyrobila dodatočne mimo schôdze a s vôľou vlastníkov nemá nič spoločné. Navyiac, prvoinštančný súd nerešpektovaním základných pravidiel gramatiky, ktorými sú postihnuté početné body odôvodnenia rozsudku súdu, v ktorých súd prechádza od opisu výpovedí strán k citácií ich výpovedí, resp. k priamej reči bez toho, aby príslušné časti textu oddelil úvodzovkami (bod 38, 40, 48 a pod.). Riadne odôvodnenie rozhodnutia vyžaduje nielen jeho správnu štylizáciu a dodržiavanie gramatických pravidiel ako samozrejmosť, ale v prejednávanej veci so zreteľom na okolnosti aj náležité vysvetlenie otázky prechodu dôkazného bremena a prostriedkov z toho vyplývajúcich a to v závislosti od všetkých zistených skutočností, berúc pritom do úvahy aj hodnotenie výpovedí sporových strán z hľadiska ich hodnovernosti.

Prvoinštančný proces žalobca spochybňuje od počiatku sporu. Prvoinštančný súd porušil ustanovenia o dokazovaní. Súd preberal všetky podstatné závery zo spisu pod sp. zn. 1C 362/2005 a reaguje aj na obsah iných spisov a tento, a ani iný citovaný spis neboli pripojené, oboznámené v rámci konania.

Navyiac, zápisnica z hlavného pojednávania nezodpovedá skutočnému priebehu na pojednávaní, sudca ju stranám neposkytol ihneď, ale až po dvoch mesiacoch. Zo zápisnice súd tvrdí, že oboznámil rozsudok súdu na pojednávaní. Dôkaz sa vykoná tak, že ho skutočne musí oboznámiť prečítaním a nie oboznámiť spisovú značku tohto konania. V danej veci na pojednávaní boli oboznamované výlučne spisové značky niektorých rozhodnutí, a len dve až tri vety z týchto rozhodnutí, niekde len a výlučne spisová značka. Nebolo oboznámené ani odôvodnenie rozhodnutia 1C 362/2005, ale opäť len spisová značka. V odôvodnení rozsudku je zjavné a úplne v rozpore s vykonanými dôkazmi táto okolnosť a prvoinštančný súd sa navyiac odvoláva na dôkazy z iných spisov. Pritom ich používa ako argumentáciu na podporu svojich tvrdení v tomto rozsudku. Táto argumentácia vyplýva zo záznamu z pojednávania v tejto veci. Prvoinštančný súd sa vôbec neoboznamoval s predmetnými rozsudkami a odôvodnením citovaných rozsudkov, bolo odkázané na to, že sú žalobcovi známe tieto rozsudky a nebolo umožnené, aby sa žalobca k týmto dôkazom vyjadril a zaujal stanovisko. Žiadal, aby k týmto okolnostiam bol použitý záznam za účelom overenia skutočností v prebiehajúcom pojednávaní pred prvoinštančným súdom.

Žalobcovi bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces. Všetky návrhy na doplnenie dokazovania boli zamietnuté. Súd len konštatoval preberajúce texty z doterajšej rozhodovacej činnosti iných senátov prvoinštančného súdu. takéto rozhodnutie je svojvoľné a nepreskúmateľné. Nereagoval a nevysporiadal sa s argumentáciou a dôvodmi, pre ktoré žalobca má za to, že sú správcami predmetného obytného

bloku. Prvoinštančný súd odôvodnil svoje rozhodnutie dôkazmi a skutočnosťami, ktoré nemajú žiadnu oporu v tomto spise.

Prvoinštančný súd ďalej sa riadne nevysporiadal s dôkazným bremenom o aktívnej vecnej legitímácii v tomto spore. Dôkazné bremeno, že žalovaný túto zmluvu o výkone správy platne vypovedal, prípadne došlo k zmene správcu bytu žalovaného, zaťažuje žalovaného ako bremeno jeho tvrdenia. Nikdy v minulosti nebola spochybňovaná pôvodná zmluva z roku 1995 so žalobcom ako správcom bytového domu. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/19/2016 sa uvádza, že súd žalobu zamietol, pretože nemal k dispozícii ani pozvánku na zhromaždenie, ani predložený program vlastníkov, a teda pokiaľ neboli splnené zákonom predpísané podmienky, je namieste, aby súd vydal rozhodnutie s poukazom na rozpor so zákonom a pritom poukazuje na ust. § 39 OZ a povinnosť prihliadať na túto skutočnosť ex offa. Z posledných rozsudkov Krajského súdu v Prešove v roku 2016 a 2017 jednoznačne vyplýva, že nebolo dosiaľ určené, kto je správcom bytového domu a uvádza sa, že je potrebné sa stotožniť s námietkou, že otázka určenia správcu je stále nevyriešená. Na jednej strane súd iniciatívne koná a zabezpečuje rozhodnutia iných súdov a na strane druhej vlastné rozhodnutia tohto súdu nepredloží, nezaloží a ani neoboznamuje.

Naviac, prvoinštančný súd svoje rozhodnutie náležitým spôsobom neodôvodnil, keď nereagoval na primárne námietky žalobcu. Odôvodnenie založil prvoinštančný súd v prevažnej miere na opise skutkového stavu, citovaní jednotlivých zákonných ustanovení - paragrafových znení a na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov a na konštatovaní správnosti dôvodov iného rozhodnutia súdu, a to len účelovo vybraného oproti inému rozhodnutiu krajského súdu, ktoré spomína len okrajovo a na inom mieste, pričom vlastnému právnemu odôvodneniu záverov v napadnutom rozsudku venoval pozornosť v minimálnom rozsahu. Ďalej žalobca nikdy nevykonal dokazovanie, keď návrhy na doplnenie dokazovania zamietol. Prvoinštančný súd nemal pripojené a oboznámené zhora uvedené spisy k tejto veci a objektívne nemohol vedieť, v akom rozsahu a zábere bolo vykonané dokazovanie, z čoho potom vychádzal pri svojom konštatovaní, nie je zrejmé a preskúmateľné. V rámci pojednávania súd oboznamoval len niektoré časti odôvodnenia v týchto veciach, resp. spisové značky. Súd nemôže v odôvodnení poukazovať na dôkazy, ktoré neoboznámil a ani na tie časti, ktoré neboli prečítané. Naviac za súčasnej doby bolo vydaných množstvo ďalších rozhodnutí, z ktorých vyplýva úplne iná dôkazná situácia, než ktorá sa javila v roku 2014. Aj napriek požiadavke zabezpečiť tieto spisy ich súd, a uvádza ich aj odôvodnenie, nerešpektoval a dôkazy zamietol. Tým žalobcovi odňal právo konať a brániť sa.

Súd neumožnil žalobcovi ani zaujať stanovisko a vyjadriť sa v primeranej lehote k jednotlivým dôkazom. V rozsudku sa nachádzajú závery, ktoré v tomto konaní nikdy neboli vykonané. Došlo teda k situácii, keď súd odôvodnil svoje rozhodnutie dôkazmi a skutočnosťami, ktoré nemajú žiadnu oporu v tomto spise.

Súd vychádzal zo záverov iných rozsudkov, ktoré ani v celosti neoboznámil na pojednávaní - popri tom však bolo vykonaných množstvo ďalších úkonov - výsluchov a dokazovaní v ostatných právnych veciach na Okresnom súde Bardejov. Medzičasom aj Krajský súd v Prešove ohľadne správcovstva v konaní 15Co 40/2012 uviedol, že prvoinštančný súd riadne svoje rozhodnutie neodôvodnil a postup považoval za arbitrárny.

Prvoinštančný súd sa nevenoval aj inštitútu dobrých mravov, nereflektoval ani na námietku synalagmatického záväzku a kontinuity výkonu správy a len konštatoval, že žalobca nebol správcom bytového domu, a preto nemá nárok na úhradu žalovanej sumy. V priebehu prvoinštančného konania prvoinštančný súd nemal preukázané a musí to byť v konaní preukázané v súvislosti s kontinuitou výkonu správy, že existuje nový správca, že nový správca splnil všetky zákonné podmienky a stal sa správcom v súlade s platnou právnou úpravou a novému správcovi bola odovzdaná správa a tento ju prevzal. O týchto okolnostiach sa však prvoinštančný súd nezmenil ani slovom.

Ďalej žalobca poukázal na to, že náležitým spôsobom nebol v súlade s § 14 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z.z. ukončený vzťah so žalobcom a vlastníkami bytov a nemohlo dôjsť ani k zmene osobe správcu. V priebehu konania muselo by byť jednoznačne preukázané, že Bardbyt, s.r.o., Bardejov splnil všetky zákonné podmienky a je právne a aj v skutočnosti novým správcom. Vzhľadom na uvedené novým správcom zostáva stále obchodná spoločnosť Spravbyť, s.r.o.

Ďalej žalobca namietal, že pri prijímaní výpovede zo zmluvy o výkone správy dňa 24.6.2004 len podpísané osoby vyslovujú súhlas s výpoveďou zmluvy o výkone správy, teda nedávajú výpoveď a naviac niektoré podpísané osoby ani neboli na schôdzi, na prvý pohľad niektoré osoby nie sú podpísané osobne, dokonca aj pri podpisovaní prezenčnej listiny došlo k falšovaniu podpisov. Preto keďže ani výpoveď zo zmluvy o výkone správy nebola žalobcovi doručená, nie je táto výpoveď platná. Žalobca ďalej poukázal na výsluchy svedkov v obdobných konaniach, ktorí svedkovia uviedli, že výpoveď zo zmluvy o správe obytného domu nebolo dostatočné množstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov na schôdzi, a preto sa táto výpoveď podpisovala ďalšími vlastníkami mimo tohto zhromaždenia. Žalobca

poukázal aj na obsah zápisnice z pojednávania vo veci 1C 362/2005, kde pred Okresným súdom Bardejov bol vypočutý svedok S.. N., X.. H. a ďalší svedkovia, ktorí tieto okolnosti potvrdili. Vzhľadom na uvedené okolnosti nie je jednoznačne zistiteľné, ako prebiehala schôdza, koľko uznesení sa schválilo a v akom časovom horizonte, aký bol text uznesení a vzhľadom na to, že treba rozlišovať medzi schválením správcu a schválením zmluvy o výkone správy s týmto správcom, že žalobca neprestal platne vykonávať povinnosti v súvislosti so správou Bytového domu J. a že je aj naďalej správcom a oprávneným z plnenia zo žaloby.

4. K odvolaniu sa písomne vyjadrila žalovaná. Žiadala prvoinštančný rozsudok potvrdiť a uplatnila si nárok na náhradu trov konania. Uviedla, že prvoinštančný súd správne zistil skutkový stav, správne právne vec vyhodnotil, vykonal potrebné dôkazy. Namietala obsah odvolania, keď žalobca nepredložil akýkoľvek dôkaz na preukázanie svojich tvrdení v odvolacom konaní. Žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal rozhodujúce skutočnosti. Z odvolania nie je zrejmé, z čoho odvodzuje svoje nároky, je zmätočné, protirečivé, v rozpore s princípmi logiky. V odvolaní sa zaoberal množstvom skutočností, ktoré sú pre konanie nepodstatné. Zahŕcaje súdne konanie množstvom všeobecných informácií, odvádza pozornosť strán v spore i súdu k nepodstatným skutočnostiam, nevenuje sa rozhodujúcim okolnostiam a právnu úpravu vykladá v rozpore s účelom a zmyslom zákona č. 182/1993 Z.z.

Uviedla ďalej, že závery prvoinštančného súdu sú dostatočne odôvodnené, nie sú arbitrárne alebo svojvoľné. Súd sa vysporiadal so všetkými podstatnými a relevantnými argumentami strán v spore. Odôvodnenie rozsudku je jasné a zrozumiteľné, dáva odpovede na všetky skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Súd nie je povinný skúmať všetky námietky strán sporu, ale len tie, ktoré sú pre rozhodnutie sporu podstatné a právne významné. Súd odôvodnil, o ktoré dôkazy a skutkové tvrdenia oprel svoje rozhodnutie a preukázal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval. Už len samotná okolnosť, že žalobca žiada uhradiť sumu 1.716,29 eur na jeho účet, je v rozpore s účelom a obsahom zákona č. 182/1993 Z.z. Žalobca aj keby bol správcom bytového domu, nemohol by prijať finančné prostriedky na vlastný účet, ale na účet vlastníkov bytového domu.

Naviac, žalobca si uplatňuje nároky, ktoré už žalovaná uhradila a tak by za rozhodné obdobie žalovaná musela uhrádzať duplicitne uplatnený nárok, ktorý už na jej účte bol zúčtovaný. Schôdza vlastníkov bytov je vecou vlastníkov bytov. Vlastník bytu má právo obrátiť sa do 15 kalendárnych dní od oznámenia výsledku hlasovania na schôdzi na súd, aby vo veci rozhodol, inak právo zaniká. Zaniknuté právo nie je možné priznať. Tretia osoba nemá právo spochybňovať, namietat, prípadne preverovať vlastníkov bytov vo veci schôdze vlastníkov bytov, pretože nie je vecne legitimovaná. Toto právo vyplývajúce z ust. § 14 ods. 8 zák. č. 182/1993 Z.z. patrí iba vlastníkom bytu, nie inému. Preto nie je možné, aby bola neplatnosť schôdze vlastníkov bytov preskúmaná v inom konaní. Pre bývalého správcu je rozhodnutie schôdze vlastníkov bytov záväzná a je povinný ho akceptovať. Neplatnosť schôdze vlastníkov bytov je možné skúmať len v konaní podľa zákonného ustanovenia § 14 ods. 4 (predtým 8) zák. č. 182/1993 Z.z. V tomto konaní nie je možné účelovo napádať a preskúmať schôdzu vlastníkov bytov. Iba vlastník bytu má právo obrátiť sa na súd v lehote 15 dní (resp. 30 dní), inak jeho právo zaniká. Je to tak z dôvodu právnej istoty vlastníkov bytov. Žiadna iná osoba, než vlastník bytu, a teda ani žalobca nemá a nemôže mať viac práv k bytu ako vlastník. Žiadna iná osoba nemá právo v inom konaní preskúmať schôdzu vlastníkov bytov. Závery schôdze vlastníkov bytov v bytovom dome na ul. G. XX v D. z 24.6.2004 sú záväzné a právne platné. K týmto záverom dospeli súdy už v iných konaniach, napríklad v konaní 1C 362/2005. Vlastníci bytov bytového domu na ul. G. XX, blok J. doručili Spravbytu, s.r.o. Bardejov, výpoveďou zmluvy o výkone správy dňa 29.6.2004. Prevezal ju a prevzatie potvrdil pečiatkou a podpisom žalobca. Zákonom určená výpoveďná lehota 6 mesiacov začala plynúť dňom 1.7.2004 a skončila dňa 31.12.2004. Správcom bytového domu od 1.1.2005 doposiaľ je Bardbyt, s.r.o. S týmto majú vlastníci bytov uzatvorenú zmluvu o výkone správy zo dňa 17.12.2004. Závery schôdze vlastníkov bytov sú platné, záväzné, nik nepodal žalobu o určenie neplatnosti, žalobca nepodal žalobu o určenie správcovstva, ani o neplatnosť výpovede. Preto v tomto konaní z porušenia práva žalobcu nemôže žalobcovi vzniknúť právo. Neexistuje žiaden rozsudok, ktorým by bolo rozhodnuté, že správcom bytového domu K4 je spoločnosť Spravbyt, s.r.o., a to ani meritorne, ani v predbežnej otázke. Ďalej žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný na konanie.

Žalovaná trvala na námietke premlčania nárokov s tým, že zo strany žalobcu dochádza sústavne obdobným spôsobom k šikanovaniu tých vlastníkov bytov, ktorí hlasovali za skončenie správy.

5. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania

podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny. Prvoinštančný súd dostatočným spôsobom zistil skutkový stav, správne aplikoval právne predpisy a správne vo veci aj rozhodol. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi prvoinštančného súdu a navyše je potrebné k veci uviesť, že žalobca si žalobou, ktorú predložil prvoinštančnému súdu dňa 30.9.2008 uplatňuje mesačné platby od žalovanej za mesiace júl až november 2006 po 3.165 Sk, za január 2008 (pozn. odvolacieho súdu - zrejme január 2007) vo výške 2.754 Sk, za február až december 2012 vo výške 2.764 Sk, za január 2008 2.764 Sk a za február až august 2008 vo výške 2.765 Sk. Žalobca tvrdil, že žalovaná za vyúčtovanie v roku 2006 mala preplatok 13.729 Sk, za rok 2007 preplatok 8.432 Sk. Preto žalobca žiadal zaplatiť sumu 51.705 Sk od žalovaných spoločne a nerozdielne, vrátane úrokov z omeškania od 1.9.2008 vo výške 8,5 % ročne a trovy konania. Uplatňovaním nároku žalobcu voči žalovanej tak, že žalovaná je povinná zaplatiť uplatnený nárok s ďalším, bližšie nešpecifikovaným žalovaným, spoločne a nerozdielne uhradiť, je zmätočný, keď žiadaná úhrada spoločne a nerozdielne nie je zdôvodnená v skutkovom opise žalobcu.

6. V priebehu odvolacieho konania žalobca namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia prvoinštančného súdu. Ust. § 220 CSP sa v podrobnostiach venuje náležitostiam písomného vyhotovenia rozsudku. Ust. § 220 ods. 2 CSP uvádza, aké náležitosti má odôvodnenie rozsudku. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Rozsudok a jeho dôvody sú predpísané zákonom. Nikto nemôže žiadať, aby súd odôvodňoval svoje rozhodnutie tak, aby zodpovedal predstavám strany sporu. Odvolací súd konštatuje, že prvoinštančné rozhodnutie je odôvodnené v absolútnej logickej postupnosti podľa ust. § 220 ods. 2 CSP a stručne, jasne, výstižne a zrozumiteľne všetkým stranám tohto sporu bez akýchkoľvek pochybností odôvodňuje, akými úvahami sa dospelo pri rozhodovaní k vyhlásenému výroku napadnutého rozsudku. Súd v odôvodnení poskytol stranám sporu dostatočné, jasné a zrozumiteľné vysvetlenie, ako konkrétne skutkové zistenia zodpovedajú právnemu posúdeniu veci. To, že prvoinštančný súd pri rozhodovaní vychádzal z ustálenej súdnej praxe, je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty, vyjadrené v čl. 2 ods. 2 základných princípov. Tým bolo naplnené aj legitímne očakávanie strán sporu, že ich spor bude rozhodnutý za obdobnej skutkovej a právnej situácie rovnakým spôsobom. Tieto základné princípy, z ktorých je potrebné vychádzať, sú prioritné vo vzťahu k akýmkoľvek ďalším formálnym náležitostiam rozhodnutia, prípadne aj vo vzťahu k správnej štylizácii a dodržiavaniu gramatických pravidiel, aj keď tieto okolnosti sú dôležité v súvislosti so správnym jazykovým prejavom sudcu, nie sú však nadriadené obsahovým náležitostiam súdneho rozhodnutia. Musia byť v rovnováhe a spoločne tvoriť jeden celok. Nedostatok k gramatike, prípadne v štylizácii rozhodnutia nemôže byť dôvodom pre konštatovanie nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia.

7. V priebehu prvoinštančného konania boli strany sporu vyzvané na preukázanie okolností dôležitých pre rozhodnutie a podporu svojich tvrdení dôkazmi. Na pojednávaní dňa 3.4.2017 za účasti strán sporu, resp. ich právnych zástupcov prvoinštančný súd poskytol stranám sporu predbežné právne posúdenie veci. Následne čítal listiny, ktoré neboli stranám sporu doručené a vykonal oboznámenie obsahom niektorých listín. Je pravdou, že medzi inými ako dôkaz pred prvoinštančným súdom bol oboznámený obsah napríklad žaloby, ktorá nie je dôkazným prostriedkom, je to samostatný procesný úkon smerujúci k začatiu súdneho konania, ale boli vykonané aj dôkazy listinami súvisiacimi s predmetom sporu, ale aj prvoinštančnými, resp. odvolacími rozhodnutiami. V priebehu prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania žalobca namietal spôsob vykonania dôkazov listinami. To, akým spôsobom sa vykoná dôkaz listinou, striktne upravuje ust. § 204 CSP. Dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah. To neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listiny alebo jej obsah neboli proti stranám spochybnené. Z uvedeného vyplýva, že sudca sa na pojednávaní môže rozhodnúť, či listinu prečíta ako celok alebo len časť, ktorá má podstatný vplyv na priebeh konania, alebo oznámi jej obsah, to znamená stručne uvedie obsah textu, ktorý je dôležitý pre rozhodnutie (celé listiny, alebo jej časti). Oboznámenie obsahu listiny sa uskutočňuje v prípade, ak by obsiahlosť údajov zachytených v listine vyžadovala neprimerane dlhý čas na vykonanie dôkazu čítaním listiny, resp. ak to vo vzťahu k dokazovaným skutočnostiam postačuje.

Je nevhodné, aby sa čítala celá listina, ktorá nesúvisí s predmetom konania. Postačuje verbálne zhrnutie podstatných skutočností popísaných v listine, či z jej obsahu vyplývajúcich.

Prvoinštančný súd týmto spôsobom zákonne vykonal dokazovanie všetkými listinami dôležitými pre rozhodnutie o veci samej. Námitka žalobcu o tom, že súd prvej inštancie vôbec neoboznamoval s listinami dôležitými pre rozhodnutie, resp. namietal, že boli oboznamované spisové značky niektorých rozhodnutí a len dve až tri vety z týchto rozhodnutí, je nedôvodná. Touto formou súd v súlade s procesnými pravidlami oboznamoval obsah listín, ktoré tvoria dôkaz v prejednávanej veci.

Za odňatie možnosti konať pred súdom nie je možné považovať to, že prvoinštančný súd dôsledne a podrobne neprečítal podľa žiadosti žalobcu súdne rozhodnutia, ktoré mali byť súčasťou odôvodnenia napadnutého rozsudku. Ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku a zo spôsobu vykonania dokazovania, resp. oboznamovania s existenciou rozsudkov v iných veciach, je potrebné uviesť, že týmito rozhodnutiami sa súd oboznamoval na pojednávaní a konštatoval odborné názory na riešenie obdobnej problematiky, ako bola prejednávaná v tejto veci v iných, skorších rozhodnutiach obdobného charakteru, čo nie je možné považovať za dokazovanie. Čítanie rozsudkov, ktoré boli vydané všeobecnými súdmi len ako podklad na posúdenie predbežnej otázky v súvislosti so správou bytového domu Ľúčevská 23 v Bardejove, bytovka K4, nie je vykonávaním dokazovania v prejednávanej veci, ale len konštatovaním, že v obdobných veciach boli už obdobné spory rozhodnuté pri predbežnom posúdení, že žalobca nie je v rozhodnom období správcou bytového domu. Preto námitka, že týmito listinami nebolo vykonané dokazovanie podľa predstáv žalobcu neznamená, že právne závery skorších rozhodnutí nie je možné aplikovať v rozhodnutí prvoinštančného súdu a že je potrebné vo veci nariadiť dokazovanie listinou podľa § 204 CSP. Rozsudkami prvoinštančný súd oboznámil právny názor, právne posúdenie na obdobnú vec.

8. Pokiaľ žalobca namietal, že neboli vo veci vykonané dôkazy, ktoré navrhol, z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 3.4.2017 vyplýva, že žalobca namietal najmä vykonanie oboznámenia s rozsudkami a ďalej skutočnosť, že na podrobné oboznámenie sa so závermi v oboznámených rozsudkoch žiada pripojiť súdny spis. V tomto štádiu konania prvoinštančný správne postupoval, pokiaľ návrh na doplnenie dokazovania zamietol. Takýto dôkaz v rámci nevyhnutnosti zistenia skutkových okolností dôležitých pre rozhodnutie v prejednávanej veci by nebol hospodárny. Ďalšie dôkazy žalobca nenavrhol. Nenavrhol v priebehu prvoinštančného konania vypočuť žiadnych svedkov, nenavrhol pripojiť žiadne ďalšie listiny. Mal možnosť sa ku všetkým oboznámeným listinám a konštatovaniu prvoinštančným a odvolacím rozhodnutiam vyjadriť, čo nakoniec vyplýva priamo zo zápisnice z pojednávania a z obsahu jeho záverečného prednesu, kde bol priamo vyzvaný prvoinštančným súdom na zhrnutie návrhov, na vyjadrenie sa k dokazovaniu a k právnemu posúdeniu veci. To, že žalobca svoje právo využil spôsobom, ako je zachytené v zápisnici, nemôže spôsobovať zo strany súdu odňatie práva konať pred súdom žalobcovi.

9. Závery prvoinštančného súdu v napadnutom rozsudku vychádzajú zo skutkových a právnych zistení, sú správne a v celom rozsahu na ne odvolací súd poukazuje. Vychádzajú z rozhodovacej praxe v iných veciach. Je neprípustné, aby rozhodnutie prvoinštančného súdu bolo zdôvodňované spôsobom, ktorý presahuje základné nevyhnutné a zrozumiteľné odôvodnenie pre strany sporu a pokiaľ je v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP a aby to žalobca požadoval od prvoinštančného súdu. Prvoinštančné rozhodnutie dostatočným a jasným spôsobom odôvodňuje okolnosť, že žalobca nie je vo veci aktívne vecne legitimovaným subjektom, pretože žiaden vlastník bytu ani nebytového priestoru po tom, čo bola dňa 24.6.2004 vykonaná schôdza vlastníkov bytov a nebytových priestorov podľa § 14 ods. 4 zák. č. 182/1993 Z.z. platného v tom čase v lehote 15 dní neuplatnili svoj nárok, resp. právo na súde. Preto výpoveď je platná, k 31.12.2004 zanikla kompetencia žalobcu ako správcu bytového domu voči žalovanej a novým správcou sa stáva iná spoločnosť, s ktorou vlastníci bytov uzatvorili zmluvu o výkone správy. V tomto štádiu konania nie je predmetom právneho posúdenia veci okolnosť, či nový správca mal uzatvorenú riadnu zmluvu, resp. či táto zmluva v budúcnosti bola vypovedaná. Dôležité je, že proces ukončenia zmluvy o správe bytového domu žalobcom bol zavŕšený ku koncu roka 2004.

10. Žalobcovi, ako to vyplýva z odvolania, je nejasné dôkazné bremeno v tomto spore. Bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že v čase rozhodnom, v ktorom si uplatňuje nároky od žalovanej, bol správcou bytového domu, kde žalovaná vlastní byt. Žalobca túto okolnosť preukázal zmluvou o výkone správy. Žalovaná zmluvu o výkone správy namietala, predložila listiny svedčiace o tom, že k zániku výkonu správy žalobcom došlo a predložila doklad o tom, že má uzatvorenú zmluvu o výkone správy s novým správcou už v rozhodnom období, kedy žalobca požaduje úhrady. Vzhľadom na uvedené dôkazné

bremeno zo žalobcu, ktorý v žalobe tvrdil určité skutočnosti a preukazoval ich dôkazmi sa presunulo na žalovanú. Žalovaná tvrdenia a dôkazy žalobcu svojimi tvrdeniami a dôkazmi spochybnila, preukázala, že žalobca v čase, kedy si uplatňuje finančné platby, správca bytového domu nevykonával. Preto sa opäť dôkazné bremeno na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie opäť presunulo na žalobcu, ktorý mal v priebehu konania vzhľadom na svoje tvrdenie, od ktorého neupustil, že je správcom bytového domu, preukázať. Žalobca aj napriek tomu, že prvoinštančný súd vec predbežne právne posúdil a aj napriek tomu, že mal možnosť navrhnúť ďalšie dôkazy a vyjadriť sa ku všetkým listinám, ktoré boli oboznamované, resp. čítaná dôležitá časť týchto listín pred prvoinštančným súdom, nevyužil toto svoje právo. Dôkazy, ktoré navrhuje, resp. označuje a ktoré boli vykonané v iných konaniach, už v tomto štádiu konania nie je možné vzhľadom na koncentráciu konania pred prvoinštančným súdom ohraničenú vyhlásením uznesenia o ukončení dokazovania zohľadniť.

11. Preto všetky tieto okolnosti viedli odvolací súd k tomu, že rozhodnutie prvoinštančného súdu považuje odvolací súd za správne, a preto ho aj so správnym súvisiacim výrokom o trovách konania ho podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

12. Odvolací súd sa nezaoberal výrokom o zamietnutí návrhu na spojenie vecí, pretože z obsahu odvolania nevyplývajú žiadne okolnosti, pre ktoré žalobca tento výrok spochybňuje. A keďže odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania a vychádza z obsahu odvolania, tento výrok nebol podrobený odvolaciemu prieskumu.

13. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP. Úspešnej žalovanej v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi, o ktorej výške rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.